

Arrest

nr. 293 758 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
VOOGD: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat B. LOOS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 1 april 2021, dient op 2 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 september 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 12 december 2022.

1.3. Op 13 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 16 maart 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, J.M., bent een Afghaans burger van Pashtoense origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Je bent afkomstig van het dorp Nawar, behorend tot het district Hesarak gelegen in de provincie Nangarhar. Jouw vader, S.J., had een drukkerij aan de bazaar van Hesarak. Je ging naar school tot de zevende klas en naar de madrassa, en je ging vaak naar de winkel van jouw vader.

Vijfentwintig dagen voor jouw vertrek maanden de taliban jouw vader aan om zijn drukkerij te sluiten omdat hij werk leverde voor de overheid. Vijftien dagen later werd jouw vader door de taliban meegenomen omdat hij zijn winkel niet gesloten had.

Jouw oom langs moederszijde, Y., zei tegen jouw moeder dat het beter was dat je uit Afghanistan zou vertrekken. Ze hadden schrik dat jij, net als je vader, door de taliban zou worden meegenomen. Jouw oom regelde een smokkelaar. Sindsdien bleef je thuis tot je uit jouw land van herkomst diende te vertrekken.

Je verliet Afghanistan ongeveer zes maanden voor aankomst in België, en reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije (waar je twee maanden verbleef), Bulgarije, Servië (waar je twee maanden verbleef), Hongarije, Oostenrijk, Frankrijk en Duitsland, om uiteindelijk in België aan te komen. Op 2 april 2021 ging je je aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Na jouw vertrek ontving jouw familie een brief van de taliban waarin ze vroegen waarom jouw familie jou had weggestuurd. Toen je in Oostenrijk contact had met jouw moeder, kwam je te weten dat jouw vader was vrijgelaten. Jouw oom Y. had geld gegeven aan de taliban in ruil voor de vrijlating van jouw vader. Jouw vader werd ongeveer vijf maanden lang door de taliban vastgehouden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban. Ter staving van jouw verklaringen leg je een kopie van jouw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer samen met de kopieën van de taskara's en elektronische identiteitskaarten van jouw ouders en jouw twee jongere zussen. Na jouw persoonlijk onderhoud stuur je nog enkele documenten op: twee foto's met je vriendin in België en een kopie van een dreigbrief van de taliban (dd. 13 aqrab 1399, Westerse kalender 3 november 2020).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt. De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de

subsidiare bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat je je beweerde problemen met de taliban op geen enkele manier aannemelijk hebt gemaakt. **Meerdere onlogische en twijfelachtige verklaringen wijzen op het ongeloofwaardige karakter van jouw beweerde problemen.** Wanneer het CGVS informeert naar wat jij dan concreet vreest, verklaar je dat de taliban jou hetzelfde zou kunnen aandoen als jouw vader, namelijk door hen meegenomen worden (CGVS, p.13). Je verklaart hierover het volgende: "Zij wilden mij ook meenemen. Nadat ze mijn vader meegenomen hadden, zijn ze me beginnen viseren. Ze hebben geprobeerd mij mee te nemen, zodat ik bij hen zou blijven werken." (CGVS, p.9). Je verklaart dat het een vermoeden was dat ze jou iets zouden willen aandoen nadat ze jouw vader hadden meegenomen (CGVS, p.12). Gevraagd of jij voorbeelden kent waarbij de taliban na de kidnapping van de vader ook hun zoon wouden meenemen, antwoord je 'ja' (CGVS, p.12). Gevraagd om hierover meer te vertellen, blijf je vaag en verklaar je enkel dat de taliban al meerdere mensen hebben meegenomen, maar dat je niet weet om welke reden (CGVS, p.13). Voorts zeg je dat jouw moeder vreesde dat jij soortgelijke problemen zou krijgen als je wat groter zou worden in Afghanistan (CGVS, p.12). Echter lijken dat allemaal boude veronderstellingen die je op geen enkele manier concreet kan maken. Bovenstaande vaststellingen doen niet blijken van een geloofwaardige vrees voor vervolging vanwege de taliban.

Verder merkt het CGVS enkele inconsistente verklaringen op wat betreft jouw aanvaringen met de taliban in Afghanistan. Gevraagd of jij ooit iets voor de taliban moest doen, verklaar je dat jij twee of drie keer water hebt gedragen voor hen (CGVS, p.13). Gevraagd wanneer dit was, geef je enkel aan dat het in dezelfde periode was dat jouw vader problemen kreeg (CGVS, p.13). Gevraagd of te specificeren of dit voor of na de ontvoering van jouw vader was, verklaar je dit niet te weten (CGVS, p.13), wat merkwaardig is. Verwacht mag worden dat jij dergelijke moeilijkheden met de taliban enigszins in de tijd kan situeren. Verder dient te worden verwezen op jouw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarin je verklaarde dat je na de ontvoering van jouw vader voor de taliban zwaar fysiek werk moest leveren (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 april 2021, vraag 5). Wanneer hiernaar tijdens jouw persoonlijk onderhoud wordt gevraagd, blijf je vaag en antwoord je dat de taliban aan mensen konden vragen om fysiek werk te leveren en dat je die dingen dan moet doen (CGVS, p.13). Ook verklaar je dat de taliban alles met mensen kon doen (CGVS, p.13). Dergelijke vage en bijzonder summiere verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

Bovendien maak je niet aannemelijk dat jij voor de taliban zou moeten werken, zoals jij beweert (CGVS, p.9). De taliban zouden aan meerdere jongens in jouw dorp gevraagd hebben om zich bij hen aan te sluiten, maar jou hebben ze hierover nooit persoonlijk aangesproken (CGVS, p.13). Ook zouden de taliban deze vraag niet aan jouw ouders gesteld hebben, aangezien je nog te jong was (CGVS, p.13). Wel geef je aan dat dit het geval zou zijn, moest je, nu je bent opgegroeid, nog in Afghanistan zijn (CGVS, p.13), wat opnieuw louter een veronderstelling blijkt die jij op geen enkele manier concreet maakt. Verder verklaar je dat de meeste mensen in jouw dorp problemen kennen met de taliban (CGVS, p.10). Wanneer het CGVS dan vraagt wat voor problemen zij kennen, geef je aan dat jullie elkaars problemen niet kennen, en dat jullie alleen 'horen' dat mensen problemen hebben met de taliban (CGVS, p.10). Dit is toch allemaal opnieuw zeer vaag. Verwacht mag worden dat dergelijke problemen snel bekend geraken in een klein dorp, zeker gezien jouw vader als winkelier volop deelachtig was aan het openbaar leven en dus op de hoogte moet zijn geweest van de problemen die de meeste mensen van jouw dorp dan zouden hebben gekend.

Dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de

taliban te laten aansluiten. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dan ook dat jij in Afghanistan werkelijk door de taliban gedwongen gerekruteerd werd of dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen rekrutering zou moeten vrezen.

Ook je verklaringen wat betreft de problemen en de ontvoering van je vader door de taliban weten niet te overtuigen. Jouw vader leverde drukwerk aan een nabijgelegen school, en de taliban zouden vijftien dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan gevraagd hebben om zijn winkel te sluiten (CGVS, p.7 en 8). Vijftien dagen na dit verzoek zouden de taliban jouw vader hebben meegenomen omdat jouw vader niet had gedaan wat ze gevraagd hadden (CGVS, p.8). Jouw verklaringen wat betreft de ontvoering van jouw vader doen echter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Zo weet je dan wel dat jouw vader in Kazi Kalai voor een periode van vijf maanden zou zijn vastgehouden door de taliban, maar geef je toe geen verdere vragen hierover gesteld te hebben (CGVS, p.11 en 12). Je geeft aan dat jouw vader werd vrijgelaten omdat jouw oom langs moederszijde geld zou hebben gegeven aan de taliban, echter heb je geen idee om hoeveel geld het ging (CGVS, p.12). Ook wanneer het CGVS vraagt wat er met jouw vader gebeurde in de periode van zijn opsluiting bij de taliban, verklaar je dat hij hierover enkel aan jouw moeder en jouw oom langs moederszijde vertelde, waardoor jij hiervan niet op de hoogte bent (CGVS, p.12). Hierdoor wordt andermaal de geloofwaardigheid van jouw verklaarde problemen in twijfel getrokken.

Ook andere elementen van jouw asielrelaas weten niet te overtuigen. Zo verklaar je kort na de ontvoering van jouw vader uit Afghanistan te zijn vertrokken (CGVS, p.12). Gevraagd om wat specifieker te zijn over de periode tussen zijn ontvoering en jouw vertrek, verklaar je vijftien of zestien dagen na de ontvoering van jouw vader te zijn vertrokken (CGVS, p.12). Je geeft aan dat jij in die twee weken voor jouw vertrek thuisbleef en dat de taliban niet meer zouden zijn langsgekomen (CGVS, p.12 en 13). Het is niet aannemelijk dat de taliban, indien ze jou werkelijk zouden viseren, dermate laks zouden optreden en niet eens bij jou zouden langskomen. Op basis van voorgaande maak je dan ook jouw beweerde problemen met de taliban geheel niet aannemelijk.

Verder werd tijdens je persoonlijk onderhoud gevraagd naar **de situatie van jouw familie** in Afghanistan. Dient opgemerkt te worden dat je nauwelijks nieuws hebt over de gebeurtenissen na je vertrek uit Afghanistan. Sinds de zogezegde ontvoering en hierna vrijlating van je vader, intussen toch al zeer geruime tijd geleden, zouden de taliban niet meer langs zijn geweest (CGVS, p.13 en 14). Je verklaart dat jouw vader de taliban probeert te ontwijken door thuis te blijven (CGVS, p.10, 12 en 13), en je vermoedt dat jouw vader problemen zou kunnen krijgen met de taliban indien hij naar buiten zou gaan (CGVS, p.12). Echter verklaar je ook dat de taliban jouw vader vaak om geld vragen wegens zijn winkel en dat ze hem vragen om een baard te laten staan (CGVS, p.7). Hieruit blijkt dat jouw vader wel degelijk contacten heeft met de leden van de taliban. De geschetste gang van zaken doet evenwel verbazen. Dat de taliban en jouw vader in contact zouden staan, maar de problemen of jouw wedervaren niet eens ter sprake zouden komen, doet niet blijken van een vrees voor vervolging vanwege de taliban. Het is zeer merkwaardig dat de taliban jou aanvankelijk zouden viseren en zouden willen meenemen, maar naderhand geen enkele actie meer ondernamen om je te vinden of ten minste om naar jou te informeren. Dit kan enkel worden verklaard door het ongeloofwaardige karakter van jouw asielmotieven.

Gevraagd of jouw vader nog andere problemen kende met de taliban, verklaar je dat je hem dat niet vroeg (CGVS, p.10). Je verklaart dat jouw ouders jou niet alles vertellen omdat je nog jong bent en omdat dergelijke informatie jou zou verontrusten (CGVS, p.10). Je onwetendheid over verdere gebeurtenissen na jouw vertrek uit Afghanistan tast de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas verder aan. Het is immers niet aannemelijk dat je familie enerzijds jouw reis naar Europa regelde zodat je op basis van jouw actuele vrees voor de taliban asiel kan aanvragen maar anderzijds informatie voor jou achterhoudt waardoor je geen zicht hebt op de actuele staat van je asielmotieven. Verder dient erop gewezen dat redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat je naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor jouw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van jouw ingeroepen vrees voor vervolging.

Voorts kom je tijdens jouw persoonlijk onderhoud ineens af met **een dreigbrief**, die aan jouw familie zou zijn bezorgd, waarin de taliban vroegen waarom jouw ouders jou weggestuurd hadden (CGVS, p.11). Je weet niet wanneer de brief gestuurd werd, alleen kan je bevestigen dat het na jouw vertrek uit Afghanistan ontvangen werd (CGVS, p.11). Je denkt dat jouw vader toen nog niet was vrijgelaten (CGVS, p.11). Je verklaart dat jouw moeder jou hiervan telefonisch op de hoogte bracht toen je al in België was

aangekomen. Gevraagd of je al van deze brief ter kennis gesteld werd ten tijde van jouw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaar je dit niet te weten (CGVS, p.11), wat toch merkwaardig is: je zou toch enigszins moeten kunnen verduidelijken wanneer je hiervan op de hoogte werd gebracht, temeer jij toch het onderwerp van deze brief zou zijn. Gewezen op het feit dat tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS al eerder werd gevraagd of je nog over documenten beschikte die je wenste neer te leggen, en dat je enkel de identiteitsdocumenten van jouw familieleden vermeldde, blijf je vaag en verklaar je: "Ik kan niet weten of het ook belangrijk is of niet." (CGVS, p.11). Dat het belang van deze brief jou nog niet helemaal duidelijk zou zijn, toont alleen maar aan dat er geen waarde kan worden gehecht aan dit document.

Deze brief dateert overigens van 13 aqrab 1399 (Westerse kalender 3 november 2020). De inhoud van deze brief luidt als volgt: "De moeder van M.J. en zijn oom langs moederszijde Y. zijn op de hoogte gesteld van het feit dat M.J., zoon van S.J., de laatste twee weken niet naar de madrassa is gekomen. [...]" (zie vertaling dreigbrief administratief dossier). Nergens uit deze brief blijkt dat de taliban in deze brief jouw familieleden ervan zouden verdenken jou naar het buitenland te hebben gezonden, zoals jij beweert. Dat je niet op de hoogte bent van de inhoud en de afgiftedatum van deze brief (CGVS, p.11), doet onvermijdelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielaanvraag en deze brief.

Tot slot verklaar je dat je hier in België onderwijs geniet, en dat je in Afghanistan geen vrijheid had, dat je niet naar muziek kan luisteren, en dat je bij terugkeer verplicht zou worden om op tijd te gaan bidden (CGVS, p.9). Verder verklaar je de denkwijze en gedragingen van in België gewoon te zijn en dat je je niet kan aanpassen aan 'de manier van de taliban' (CGVS, p.14). Gevraagd op welke manier jouw gedrag verschilt van andere Afghaanse jongeren in België, verklaar je zelfstandig te willen en zijn niet alles in groep te willen doen (CGVS, p.14). Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je bovendien ook dat de taliban zullen zien dat je uit Europa terugkomt (CGVS, p.9 en 10). Je laat echter na te concretiseren op welke manier jij deze elementen van "**verwestering**" in Afghanistan onvermijdelijk zou tentoonspreiden, door wie jij hiervoor zou worden gestraft, om welke reden, en nog belangrijker: welke concrete indicaties je hebt dat dit effectief zou gebeuren. In dit verband moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld in de sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont bijgevolg niet aan dat jij dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien is een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt. Het komt jou toe dit aan te tonen, met name dat het aanpassen van jouw levensstijl een dermate schending zou inhouden van fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Jij blijft hiertoe evenwel in gebreke. Met een loutere verwijzing zonder meer naar jouw verblijf in België van nog geen twee jaar maak jij dan ook geenszins concreet aannemelijk dat jij om deze bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als verwesterd en dat jij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat voorts betreft jouw verklaring dat je een Belgische vriendin hebt (CGVS, p.10), ten bewijze daarvan de twee foto's van jullie samen (CGVS, p.15), merkt het CGVS nog op dat ook dit element niet automatisch leidt tot het verwerven van een beschermingsstatus. Uit de loutere omstandigheid dat je een feitelijke relatie hebt met een Belgisch meisje – waarover je voorts geen enkele verdere toelichting verschaft – kan niet blijken dat jij verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor jou bijzonder belangrijk is om je (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Je toont niet aan dat je door deze relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk hebt op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat je jouw beweerde vrees voor de taliban niet aannemelijk hebt gemaakt. Je kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw taskara kan hoogstens bewijs leveren voor jouw identiteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. Dit document houdt evenwel geen verband met

jouw vervolgingsvrees. Hetzelfde geldt voor de taskara's en elektronische identiteitskaarten van jouw familieleden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08 EUAA COI Report Afghanistan Security situation.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>
[PLib/2022_11 Q35 EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hesarak district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie

met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie

en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat u in Afghanistan hebt verbleven tot u dertien jaar en een half oud was (CGVS, p.5), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u van kinds af aan naar de madrassa te zijn gegaan en school te hebben gevolgd tot de zevende klas (CGVS, p.6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het CGVS wijst er verder op dat je in Afghanistan kan rekenen op een **ondersteunend familiaal netwerk**, waarmee je tot op heden contacten onderhoudt (CGVS, p.3). Zoals eerder reeds aangehaald wonen je ouders en je twee zussen nog steeds in jullie huis in Nawar dorp, Hesarak district (CGVS, p.3 en 4). Jouw familie langs vaderszijde en langs moederszijde woont in hetzelfde dorp (CGVS, p.8). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend met de taliban. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 11 van het VN Verdrag voor Personen met een Handicap, van de artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ten eerste geeft verzoeker een zeer uitgebreide uiteenzetting aangaande het hoger belang van het kind. Hij wijst er onder meer op dat hij als niet begeleide minderjarige van dertien jaar uit zijn dorp in Nangarhar vertrokken is en dit voordat de taliban er de macht hadden genomen. Hij is ondertussen twee jaar in België. Hij legt de nadruk op het belang van het kind en zet uiteen dat de specifieke individuele context van ieder kind in overweging dient te worden genomen bij het beoordelen van het belang van het kind, wat een onderzoeksplicht met zich meebrengt. Vervolgens stipt hij aan dat er een lagere bewijslast dient te worden gehanteerd bij minderjarige asielzoekers op basis van leeftijd. Hij stelt hierbij dat het niet enkel essentieel is dat de geloofwaardigheid soepeler moet beoordeeld worden, maar dat ook het hoger belang van het kind en het IVRK essentieel zijn in de beoordeling van de nood aan bescherming en de kwalificatie van handelingen als vervolging en/of ernstige schade.

Ten tweede geeft verzoeker een uitgebreide uiteenzetting van de samenwerkingsplicht, waarbij hij onder meer aanstipt dat die inhoudt dat de verwerende partij samen met de verzoeker de gekende risico's nagaat, zo nodig uitlegt en bespreekt. Hij preciseert dat zijn verhoor 2u30 heeft geduurd en dat het bijna heel de tijd ging over feiten die dateren van voor zijn vertrek. Hij werd beperkt bevraagd over zijn leven in België, over zijn houding t.o.v. religie, over hoe hij denkt dat hij zou omgaan met kledijvoorschriften die hardhandig worden afgedwongen, over welk soort boodschappen op zijn sociale mediaprofielen staat of hoe hij denkt dat de taliban hierop zouden reageren. Hij wijst erop dat hij enkel de opportuniteit gehad heeft om te kunnen verklaren dat hij Facebook en Instagram heeft, terwijl hij ook al sinds 2021 TikTok heeft, hij 2100 volgers heeft en hij niet alleen video's post over zijn leven in België maar ook over de huidige situatie in Afghanistan en over de voormalige Afghaanse regering, wat volgens hem een fundamenteel element betreft in het kader van zijn risicoprofiel vanwege toegeschreven verwestering nu zijn profiel openbaar beschikbaar is. Het valt volgens hem niet te miskennen dat hij, in de hypothese van terugkeer, een significant risico loopt om in het vizier te komen van de taliban. Daarnaast heeft hij ook verklaard dat hij al meer dan één jaar een relatie heeft met een Belgisch meisje, L. genaamd, en dat zij elkaar nog steeds zien. Hij verwijt de verwerende partij verzuimd te hebben bijkomende informatie te vragen over zijn vriendin in België en ook heeft nagelaten vragen te stellen over haar nationaliteit en naar zijn houding tegenover de normen die de taliban oplegt voor vrouwen en meisjes. Zijn verklaring over zijn vriendin werd volgens hem niet voldoende in overweging genomen in de bestreden beslissing. Hij kan niet verweten worden geen verdere toelichting gegeven te hebben over zijn relatie daar hij hierover geen verdere vragen werd gesteld. Hij voegt nog toe dat het van een verzoeker om internationale bescherming in die situatie niet verwacht kan worden om nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is *qua* mentaliteit en denken over zaken die voor de taliban cruciaal zijn zoals geloof, staatsinrichting, man-vrouw verhouding, traditie en 'Afghaansheid',... gezien een dergelijke verandering niet zozeer bewust is, maar vooral wordt opgemerkt als men terug in de thuiscontext geplaatst wordt en merkt minder of geen aansluiting te vinden. Vervolgens gaat hij uitgebreid in op het arrest van het EHRM, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk* van 28 juni 2011, waarna hij stelt dat het risico niet voortvloeit uit de veranderingen die hij al dan niet ondergaan heeft, maar uit hoe hij gepercipieerd zou worden door de taliban bij terugkeer, wat hij per definitie niet kan voorspellen omdat hij nog nooit na een lang verblijf in Europa teruggekeerd is naar een door de taliban bestuurd Afghanistan. De kennis die hij heeft voor de inschatting van dit risico is kennis die hij niet heeft, maar verwerende partij als asielinstantie wél.

Voorts betoogt verzoeker, onder verwijzing naar onder meer rechtspraak van het EHRM, dat er ernstige problemen zijn met de landeninformatie die de verwerende partij heeft ingewonnen en de manier waarop deze wordt toegepast. Verzoeker wijst op een algemeen gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie omwille van de huidige situatie in Afghanistan. Tevens wijst hij op een gebrek aan informatie om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren en houdt hij een kritisch betoog ten aanzien van de gebruikte bronnen. Hij verwijst uitgebreid naar beschikbare landeninformatie en rapporten van onder meer de VN en EUAA, citeert uit rechtspraak van het EHRM en wijst op de recente analyse van NANSEN van 23 juni 2022 omtrent het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA. Verzoeker meent verder dat terugkeerders uit het Westen aan vervolging of ernstige schade riskeren blootgesteld te worden. Hij verwijst dienaangaande naar rapporten van onder meer Nansen, EUAA, OSAR, de VN-Veiligheidsraad, UNHCR, Amnesty International, etc.. Vervolgens geeft verzoeker – onder verwijzing naar algemene landeninformatie afkomstig van onder meer UNHCR, HRW, EUAA, UNAMA, Danish Immigration Service, etc. – een uitgebreide toelichting inzake het talibanbestuur op zich en de implicaties voor Afghaanse burgers. Verzoeker besluit dat het ook voor mensen die al zeer lang hebben geleefd in een gebied waar de taliban controle uitoefenen en die niet in Europa geweest zijn, bijzonder moeilijk is om zich aan de regels van de taliban te houden. Vervolgens gaat verzoeker in op de kwalificatie van de vrees en behandeling voor terugkeerders uit Europa en voor personen die onder het dagelijks bewind van de taliban leven. Hij voert aan dat hij het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling en foltering in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet omwille

van het feit dat hij terugkomt uit Europa en wijst op rechtspraak van het EHRM. Hij benadrukt nog dat er onderzocht moet worden hoe de vrijwillige en gedwongen terugkeer georganiseerd zou worden, welke documenten zouden gebruikt worden, op welke manieren de betrokkenen dreigen geïdentificeerd te worden als personen die een verzoek internationale bescherming in Europa hebben ingediend, aan welke controles betrokkenen zouden onderworpen op de luchthaven en de daaropvolgende checkpoints, of ze ondervraagd zouden worden, wat het risico is op mishandeling tijdens een dergelijke ondervraging, et cetera. De hypothese van terugkeer moet dus heel gedisciplineerd, chronologisch en logisch in kaart gebracht worden. De vraag of de terugkeer actueel mogelijk is, is niet direct relevant, maar er moet uitgegaan worden van de hypothese van terugkeer en die hypothese moet zo concreet mogelijk gemaakt worden.

Daarnaast betoogt hij op omstandige wijze dat hij een risico loopt te worden vervolgd omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, dan wel omwille van een toegedichte politieke of religieuze overtuiging. Dienaangaande verwijst verzoeker andermaal uitgebreid naar talrijke landeninformatie en citeert hij uit rechtspraak van de Raad en het EHRM en hij de gelijkenissen en de verschillen bespreekt met de Sufi en Elmi zaak.

Hij zet uiteen dat het risico op identificatie als iemand die vanuit Europa komt en asiel heeft gevraagd, bijzonder groot is nu dit blijkt op de luchthaven uit het feit dat: een Afghaanse burger er toekomt en vertrokken is uit een Europees land, de documenten die hij gebruikt om het land binnen te komen, het de leeftijdscategorie en fysiek voorkomen, de kledij en de beperkte bagage die iemand bij zich heeft. Bovendien meent hij dat het bijzonder makkelijk is dit vast te stellen bij ondervraging, het uitlezen van GSM's, het bekijken van sociale media profielen, contactenlijsten, muziekdragers, etc. Hij voegt hierbij toe dat ondertussen het standpunt van het Ministerie van Buitenlandse Zaken luidt dat de Afghaanse ambassade te Brussel opnieuw reisdocumenten aflevert. Hij stelt dat als de Afghaanse ambassade reisdocumenten aflevert, ervan uit gegaan moet worden dat er communicatie is met de *de facto* overheden in Afghanistan, dat identiteitsgegevens aan de taliban worden bezorgd en dat identificeerbaar is dat dergelijke documenten afkomstig zijn van een instantie die trouw is aan de Afghaanse Republiek en die dweept met de NAVO. Voorgaande brengt voor hem een risico op onmenselijke en vernederende behandeling met zich mee. Stel dat de ambassade effectief geen reisdocumenten aflevert, dan kan er volgens hem nog steeds verwacht worden dat de taliban op de hoogte is van het feit dat de Afghaanse ambassade in België de Afghaanse republiek vertegenwoordigt en op vijandige voet staat met de taliban, wat inhoudt dat als de taliban te weten komen dat hij uit België

teruggekeerd is, dit tot een ondervraging en mishandeling kan leiden. Hij meent dat er dringend een COI Focus moet worden gewijd aan de terugkeer naar Afghanistan in het algemeen en naar de rol van de Afghaanse ambassade in Brussel daarbij. Uit de rapporten blijkt er een duidelijk verband tussen aantijgingen van verraad en het gegeven om internationale bescherming te hebben verzocht in een westers land. Daar hij geen enkele levenservaring heeft onder een talibanbewind en hij niet in de mogelijkheid zou zijn zich voor te bereiden op de controles die hij zou moeten ondergaan, is er ook als hij niet direct identificeerbaar zou zijn aan de luchthaven een risico dat hij negatieve aandacht van de taliban zal trekken en riskeert hij een onmenselijke en vernederende behandeling. Hij vervolgt dat verwerende partij rekening dient te houden met het feit dat hij als terugkeerder uit Europa identificeerbaar is, dat hij ondervraagd zal worden over zijn doen en laten hier, dat er zal gevraagd worden of hij hier om internationale bescherming verzocht heeft, dat verzoeker hier op zeer jonge leeftijd is toegekomen en nooit onder taliban bewind geleefd heeft. Bovendien bestaat er nog een risico dat hij door zijn lange verblijf in België niet in de mogelijkheid zal zijn 'the game' te spelen en niet in staat zal zijn zich aan alle regels van de taliban en hun interpretatie van de sharia te houden en zo de aandacht zou trekken van de taliban. Hij gaat ook hierbij in op verschillende landeninformatie waarbij hij stelt dat voormeld risico hieruit afdoende blijkt. Toegepast op zijn profiel stelt hij hierbij wat volgt:

"Verzoeker is als 14-jarige Afghaanse niet-begeleide minderjarige toegekomen in België en is hier ondertussen 2 jaar. Hij heeft aldus de vormende jaren van zijn leven in België doorgebracht, in de overgang naar de puberteit.

Verzoeker beleeft zijn religie op een manier die niet valt te verzoenen met wat de Taliban en een Afghaanse omgeving van hem verwacht. Volgens zijn voogd is zijn religiebeleving meer en meer Westers. Hij heeft in België nog geen ramadan gevolgd en nog geen moskee bezocht.

Daarbij heeft hij al 1,5 jaar een relatie met een Belgisch meisje en heeft hij enkel Belgische en Marokkaanse vriend(inn)en. Hij zit dus absoluut niet in een dominante Afghaanse context maar wordt aan een zeer Belgische context blootgesteld (stuk 3).

Verzoeker zal niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en zal aanzien worden als iemand die effectief veranderd is. Het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer t.o.v. zijn omgeving is reëel.

Verzoeker is net 16 jaar geworden. Hij mag vanaf september 2023 naar het reguliere onderwijs. Hij zou later graag lasser worden. Verder praktiseert hij zijn geloof niet meer.

Hij gaat bijvoorbeeld niet meer naar de moskee en neemt ook niet deel aan de ramadan (NPO, p. 14). Hij drinkt ook regelmatig alcohol en rookt sigaretten.

Verwerende partij heeft zich daar opnieuw niet ernstig mee geëngageerd. Het feit dat verzoeker zijn geloof niet meer praktiseert, werd in de bestreden beslissing volledig genegeerd. Op die manier schendt verwerende partij nogmaals de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht.

Rekening houdend met de rechtspraak van uw Raad had verwerende partij toch ten minste aandacht moeten schenken aan het risicoprofiel van verzoeker. Verzoeker volgt namelijk de profielen van meerdere verzoekers in arresten van uw Raad, zoals bijvoorbeeld arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022.

(...)

Verzoeker heeft een TikTok-profiel waar hij actief op is 178. Hij heeft 2100 volgers. Hij post video's, waarop hij niet alleen te zien is met zeer Westerse kleding en haartooi, maar verzoeker gebruikt zijn platform ook om de situatie in zijn land van herkomst aan de kaak te stellen. Zo post hij over vrede tussen België en Afghanistan, over voormalig Afghaans president Ashraf Ghani met zijn gezicht waarbij hij de voormalige Afghaanse vlag als sjaal draagt, over zijn liefde voor de voormalige Afghaanse regering, etc. Zijn profiel is bovendien openbaar.

Voorts is verzoeker goed geïntegreerd in België. Hij heeft een uitgebreid netwerk van vrienden en vriendinnen uitgebouwd, met wie hij graag uitstapjes doet, alcohol drinkt, etc. (stuk 3). Daarbij benadrukt men opnieuw dat hij al 1,5 jaar een relatie met een Belgisch meisje heeft. Kortom gedraagt hij zich zoals een doorsnee jongvolwassene die in België opgroeit.

Verzoeker is afkomstig uit een conservatieve omgeving, meer bepaald uit Nangarhar. Volgens EUAA is er een groter risico in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit Hesarak in de provincie Nangarhar, hetgeen ruraal gebied is waar voornamelijk Pashtunen wonen. 179 Zo'n 90 procent van de inwoners van verzoekers provincie zijn Pashtunen. Voor de provincie Nangarhar, oordeelde Uw Raad reeds eerder dat dit een element eigen aan de persoon is waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verwestering. Uw Raad verwees daarbij naar het feit dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk (hoewel dit laatste netwerk in heel Afghanistan aanwezig is, en sleutelposities binnen de Taliban in handen heeft – zie supra) (RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022).

Het EUAA rapport omtrent de veiligheidssituatie van augustus 2022 bevestigt dat ISKP strijders zich op het platteland van Kunar, Nangarhar en mogelijk Nuristan bevinden: (...)

Verzoeker dient bijgevolg bij een terugkeer niet enkel de Taliban te vrezen, maar ook ISKP, die historisch gezien steeds sterk stond in zijn regio, die na de machtsovername door de Taliban in het algemeen een heropleving meemaken, én die zeer actief zijn in verzoekers provincie in het algemeen, en in het bijzonder in verzoekers district.

Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

Verder blijkt ook Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) aanwezig in verzoekers regio: (...)

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook ISKP al jarenlang aanwezig is, waar een paar jaar geleden maar liefst 15 verschillende terroristische organisaties voet aan de bodem hadden, en waar bovenop ook een Salafistische gemeenschap woont (die niet volledig overlapt met ISKP, en waar anti-Westerse overtuigingen wel sterk aanwezig zijn), verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant. Het feit dat al deze groeperingen onderling niet overeen komen is hierbij niet relevant. Hetgeen hen verbindt is hun afkeer van het Westen.

Verzoeker is sinds 2020, toen hij nog 13 jaar oud was, weg uit Afghanistan. Doordat het gaat om vormende jaren is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is.

Verzoeker wijst ook op RvV nr 283128 van 13 januari 2023 waarin er op wordt gewezen dat het voor een minderjarige die hier een tijd verbleven heeft en die uit een conservatief milieu uit Nangarhar afkomstig is, niet noodzakelijk evident is om de maturiteit en inzicht te hebben om 'het spel te spelen': (...)

Hij vervolgt dat het risico dat hij loopt om mishandeld te worden omdat zijn kledij niet correct zou zijn, omdat zijn kapsel of baardlengte niet correct zou zijn, omdat er muziek op zijn telefoon zou staan, of omdat hij niet of onvoldoende in de moskee aanwezig zou zijn, een risico is dat zich meerdere malen daags stelt na zijn terugkeer, en dit elke dag.

Verder verwijst verzoeker naar de precaire socio-economische situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban en citeert hij uitgebreid uit het in augustus 2022 gepubliceerde rapport van EUAA waar dit meer duiding geeft bij de huidige socio-economische situatie in Afghanistan. Hij betoogt dat deze socio-economische problemen voor terugkeerders nog zwaarder zijn, wijst op het belang van een sociaal netwerk, haalt het onderzoek van F. Stahlmann aan en besluit dat er serieuze indicaties

zijn dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak en hiertegen geen enkele bescherming van de taliban zal krijgen. Inzake de concrete toepassing op zijn eigen situatie, stelt hij als volgt: *“Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder.*

Het gaat om ernstige schade die intentioneel wordt toegebracht.

Verzoeker meent dat hem om alle bovenstaande redenen internationale bescherming dient toegekend te worden.”

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Sociale media profielen;
- Foto's verzoeker in België;
- Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade, attest Afghaanse ambassade en Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel.

3.2. Op 18 augustus 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- Briefje vriendin Y.;
- Tiktok video met vriendin Y.;
- Mail Rising You dd. 31 juli 2023;
- Foto verzoeker;
- Overzicht begeleidingstraject leefgroep Alfabet dd. juli 2023;
- Handelingsplan leefgroep Alfabet dd. 4 april 2023;
- Werkbewijzen.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker is Afghanistan ontvlucht omdat hij vreesde dat hij net zoals zijn vader, door de taliban zou worden meegenomen. Zijn vader had een drukkerij en werd door de taliban benaderd om zijn drukkerij te sluiten omdat hij werk leverde voor de overheid. Omdat hij dit niet deed werd hij door de taliban meegenomen. Verzoeker kwam tijdens zijn verblijf in Oostenrijk te weten dat zijn vader was vrijgelaten in ruil voor geld.

4.3.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zijn beslissing op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerde problemen met de taliban lijken allemaal boude veronderstellingen die hij op geen enkele manier concreet kan maken nu (a) verzoeker verklaart dat het een vermoeden was dat ze hem iets zouden willen aandoen en (b) verzoeker vaag blijft wanneer hij gevraagd wordt om meer te vertellen over voorbeelden van de taliban die ook zonen van vaders wilden meenemen;
- ii) Verzoeker legt enkele inconsistente verklaringen af i.v.m. zijn aanvaringen met de taliban nu (a) hij gevraagd of hij iets voor de taliban moest doen, verklaart dat hij twee of drie keer voor hen water heeft gedragen, maar dit geenszins in de tijd weet te situeren; (b) bij de DVZ verklaart dat hij na de ontvoering van zijn vader voor de taliban zwaar fysiek werk moest leveren, maar bij het CGVS vaag blijft en aangeeft dat de taliban aan mensen konden vragen om fysiek werk te leveren en dat je die dingen dan moet doen.
- iii) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij voor de taliban zou moeten werken nu (a) hij enerzijds verklaart dat de taliban aan meerdere jongens hebben gevraagd om zich bij hen aan te sluiten, maar hemzelf nooit persoonlijk hebben aangesproken en evenmin zijn ouders hiervoor hebben benaderd; (b) het enkel bij een veronderstelling blijft waar hij aangeeft dat moest hij nu nog in Afghanistan zijn, dit wel het geval zou zijn; (c) hij vage verklaringen aflegt over de problemen die de meeste mensen in het dorp met de taliban kennen; (d) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en rekrutering doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, terwijl verzoeker spreekt van een rekrutering zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers en hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban.
- iv) Verzoekers verklaringen over de problemen en ontvoering van zijn vader door de taliban weten niet te overtuigen omdat (a) hij wel weet dat zijn vader in Kazi Lalai, voor een periode van vijf maanden zou zijn vastgehouden, maar verder toegeeft hierover geen verdere vragen te hebben gesteld; (b) hij wel weet dat

zijn vader werd vrijgelaten in ruil voor geld, maar geen idee heeft om hoeveel geld het ging; (c) verzoeker niet op de hoogte is van wat er met zijn vader gebeurde in de periode van zijn opsluiting.

v) Het is niet aannemelijk dat de taliban, indien ze verzoeker werkelijk zouden viseren, dermate laks zouden optreden en niet eens bij hem zouden langskomen.

vi) Omtrent de situatie van zijn familie in Afghanistan is het opmerkelijk dat (a) verzoeker nauwelijks nieuws heeft over de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Afghanistan; (b) sinds zijn vertrek de taliban niet meer langs zijn geweest; (c) verzoeker enerzijds verklaart dat de taliban vaak geld vragen aan zijn vader wegens zijn winkel maar anderzijds dat zijn vader de taliban ontwijkt door thuis te blijven; (d) de taliban hem aanvankelijk zouden viseren maar naderhand geen enkele actie meer ondernamen om hem te vinden of tenminste naar hem te informeren;

vii) De onwetendheid over de verdere gebeurtenissen na zijn vertrek tast de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder aan nu (a) het niet aannemelijk is dat zijn familie enerzijds zijn reis naar Europa regelde, maar anderzijds informatie voor hem achterhoudt waardoor hij geen zicht heeft op de actuele staat van zijn asielmotieven; (b) het verwacht kan worden van een kandidaat-vluchteling om pogingen te ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie in zijn problemen en zijn situatie in zijn herkomstland;

viii) Omtrent de dreigbrief die aan zijn familie zou zijn bezorgd, waarin de taliban vroegen waarom zijn ouders hem weggestuurd hadden, wordt opgemerkt dat (a) verzoeker niet weet wanneer de taliban de brief hadden verstuurd en enkel bevestigt dat dit was na zijn vertrek; (b) verzoeker niet weet of hij ten tijde van zijn interview bij de DVZ er al van op de hoogte werd gebracht, (c) uit de inhoud ervan blijkt nergens dat de taliban zijn familieleden ervan zouden verdenken hem naar het buitenland te hebben gestuurd, zoals hij beweert.

iv) Verzoeker laat na te concretiseren op welke manier hij de elementen van verwestering in Afghanistan onvermijdelijk zou tentoonspreiden, door wie hij hiervoor zou worden gestraft, om welke reden en welke concrete indicaties hij heeft dat dit effectief zou gebeuren; met zijn loutere verblijf van twee jaar in België maakt hij geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als verwesterd en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden; dat hij een Belgische vriendin heeft, leidt niet automatisch tot het verwerven van een beschermingsstatuut te meer nu hij over zijn relatie geen enkele toelichting verschaft.

4.3.3. Verzoeker zet in het verzoekschrift alsook in zijn aanvullende nota in essentie uiteen dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens zijn verblijf in België, zijn verwestering, zijn jonge leeftijd en zijn kwetsbaar profiel. Hij preciseert onder meer dat hij op zeer jonge leeftijd blootgesteld is geweest aan de Belgische samenleving, dat hij zijn jeugd jaren hier heeft doorgebracht en dat zijn omgeving hier een essentieel element vormt voor het vormen van het wereldbeeld en aannemen van waarden en normen. Hij wijst daarnaast op zijn psychologische kwetsbare situatie.

4.3.3.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in

verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.3.3.2. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan slechts 13 jaar oud was en dat hij bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 2 april 2021, 14 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 16 jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist. Verzoeker verblijft heden reeds meer dan twee jaar in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud wijst hij er zelf op dat hij het leven dat hij in België leidt niet kan hebben in Afghanistan, waarbij hij wijst op zijn vrijheid, muziek luisteren, een hobby hebben, naar school gaan en toevoegt dat hij hier een Belgische vriendin heeft (NPO, p. 9). Hiernaar verder doorgevraagd door de protection officer, antwoordt verzoeker, op de vraag waarom hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse maatschappij, dat dit moeilijk is voor mensen die hier gewoond hebben, hij het niet zou kunnen om verplicht te worden om te bidden en om zich te gedragen naar de manieren van de taliban nu hij de gedragingen en denkwijze van hier gewend is. Gevraagd naar zijn vrienden in België, geeft hij aan meerdere vrienden te hebben, zowel in het centrum als in de school en zowel Belgische als Marokkaanse vrienden (NPO, p. 14).

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker afschriften van zijn sociale media profielen, waarop enkele foto's van hemzelf te zien zijn. Daarnaast voegt hij nog foto's toe waarop hij staat afgebeeld met andere personen en waarvan er enkele getrokken zijn op zijn school.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat verzoeker onderwijs volgt, studentenjobs verricht, de Nederlandse taal spreekt en zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende verschillende documenten, zijnde een verklaring van zijn Belgisch vriendinnetje, een Tiktok video met zijn vriendin, een mail van Rising You, enkele foto's, een overzicht van een begeleidingstraject van zijn leefgroep Alfabet, een handelingsplan van zijn leefgroep en werkbewijzen. In het schrijven van 'Rising You' wordt aangegeven dat verzoeker van oktober 2022 tot einde februari 2023 het Talent Trainer Traject gevolgd heeft bij Rising You, in samenwerking met zijn school OKAN en dat hij zo heeft kunnen proeven van verschillende arbeidscompetenties. Verzoeker wordt omschreven als een behulpzame en gedreven jongeman die erg respectvol is en dankbaar is voor de kansen die hij krijgt. In het schrijven 'begeleidingstraject periode februari 2023 – juli 2023' van 15.02.2023 wordt o.a. een beschrijving gegeven van de begeleiding die verzoeker al heeft gekregen aan de hand van de levensdomeinen waarvoor wordt gewerkt. Aan dit schrijven kan een zekere bewijswaarde inzake het voorgehouden profiel van verzoeker worden toegekend. Hieruit blijkt o.m. een positieve evolutie inzake verzoekers houding ten aanzien van gemaakte afspraken, waardoor hij de kans kreeg om door te stromen naar de studiowerking. Voorts blijkt dat verzoeker in februari is ingestroomd in OKAN en dat hij die wissel goed heeft doorlopen. Hij heeft zich ook kunnen herpakken na het ontvangen van een negatieve beslissing. Met betrekking tot zijn mentale gezondheid wordt beschreven dat verzoeker naar aanleiding van zijn negatieve beslissing een depressieve houding aannam en automutilatie vertoonde, waardoor een traject werd opgestart bij een psycholoog en hij één keer in de maand op gesprek gaat bij Solentra, wat erop wijst dat hij zich in een kwetsbare situatie bevindt. Verder wordt aangegeven dat verzoeker wekelijks werkt bij de lokale brasserie en hij een grote vriendengroep en familie in Antwerpen heeft. Verzoeker wordt omschreven als een heel sociale jongen die belang hecht aan een goed contact met anderen, veel nabijheid zoekt van begeleiding en in relatie met zijn omgeving steeds attent en vriendelijk is. Zijn werkgever getuigt dat verzoeker zijn job super uitvoert, steeds op afgesproken tijdstippen aanwezig is en geen problemen heeft gekend.

In de aanvullende nota wordt de nadruk gelegd op zijn westers gedrag wat volgens hem blijkt uit de manier waarop zijn begeleiders hem beschrijven en op de achteruitgang van zijn mentale toestand, waardoor hij aan automutilatie doet. Hij legt uit dat zijn psychologische problemen ook een impact hebben op zijn capaciteiten om het 'spel mee te spelen'.

Hoewel hij voor zijn vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd al deels was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, maakt verzoeker aannemelijk dat hij, sinds zijn aankomst in België, een heel belangrijk deel van zijn vormende jaren als minderjarige tiener in België heeft doorgebracht en dat dit zijn doen en denken heeft gewijzigd.

Uit het geheel van zijn verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker een hele evolutie heeft afgelegd. Na initiële moeilijkheden om zich aan te passen blijkt dat verzoeker zich heden wel degelijk heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf, actief deelneemt aan de Belgische samenleving via onder meer een studentenjob, zich begeeft op sociale media, zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur en terdege blijf geeft van een openheid ten aanzien van westerse waarden en normen.

Tijdens zijn maatschappelijke participatie en sociaal leven werd en wordt hij noodzakelijkerwijze geconfronteerd met westerse waarden en normen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener. Deze tienerjaren, die hij grotendeels in Europa heeft doorgebracht en waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Zij vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Verder merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Verzoekers jonge leeftijd en specifiek profiel maken dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan en onderdompeling in de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding, studententewerkstelling, zijn sociaal netwerk (diverse vriendenkring en Belgisch vriendinnetje) en zijn verblijf van meer dan twee jaar alhier, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze gedragingen en kenmerken, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het talibanregime eveneens aanzienlijk werden verstrengd. Dit geldt des te meer daar verzoeker met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. De Raad acht het aannemelijk dat verzoeker niet steeds de nodige reflexen, maturiteit, kennis, ervaring of inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen; te meer er gewag wordt gemaakt van psychische problemen die hem extra kwetsbaar maken. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn capaciteit om waar mogelijk problemen te voorkomen. De Raad is dan ook van oordeel dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven.

Dit alles brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is de provincie Nangarhar. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheids-incidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, p. 5). Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar, naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen zoals Tehrik-e taliban Pakistan, ook ISKP zeer sterk aanwezig is en recentelijk het Haqqani-netwerk. De sterke aanwezigheid van deze groeperingen in de provincie Nangarhar kan eveneens worden beschouwd als een risicoverhogende factor voor verzoeker. Dit heeft tot gevolg dat hij ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat 'westers' is (EUAA "*Afghanistan: security situation*", augustus 2022, p. 156-162; EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 136-138).

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban of andere groeperingen zal komen te staan.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afgaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, gelet op het profiel van verzoeker en zijn kwetsbare situatie, zijn verklaringen ter terechtzitting, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, het beginsel van het hoger belang van het kind en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten betreft, is de Raad van oordeel dat in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afgaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van

bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 (p. 145-149).

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO